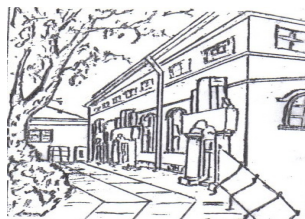

**Biserica Creștină Baptistă
„Golgota”**

Șos. Nicolae Titulescu, Nr. 56 A
Sect.1, București

Nr. 39 Septembrie 2008

Maria si Marta

*„Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată
bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca,
prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!”*

Romani 15:13

Vă rog să mă lăsați în pace!

“V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”

Ioan 16:33

Ziua de azi nu-mi aparține, copiii mei sunt bolnavi și trebuie să stau lângă ei.

Ziua de azi nu-mi aparține, soțul are nevoie de ajutorul meu.

Ziua de azi nu-mi aparține, părinții mei țin neaparat să mă vadă.

Ziua de azi nu-mi aparține, simt încă tulburarea după ziua de ieri.

Ziua de azi nu-mi aparține – chiar a fost necesar să îmi rănesc atât de mult colegii cu afirmațiile pe care le-am făcut?

Ziua de azi nu-mi aparține, de dimineață simt că mă enervez și nu mai știu nici eu ce vreau și ce trebuie să fac.

“...ca să aveți pace în mine!”

Mulțumesc, Doamne, că îmi amintești la momentul potrivit de pacea Ta.

Teama mea crește tot mai mult când văd lumea asta. Mă copleșesc știrile cumplite pe care le văd zilnic la televizor. Ce-aș putea face eu?

Toți îmi solicită timpul! Simt că ar trebui să acționez într-un fel oarecare când citesc articolele din ziar... Dar cum să acționez?

Vor ca prin sondajele lor de opinie legate de alegeri să mă determine și să mă oblige să iau o decizie.

Vor să îmi schimbe personalitatea prin reclamele publicitare ce sunt menite să mă influențeze.

Mulțumesc, Doamne, că îmi amintești la momentul potrivit de lumea care vrea să mă copleșească. Dar Tu ai biruit-o!

Astăzi vreau să mă bazez pe Tine, în fața tuturor pretențiilor pe care le vor avea oamenii de la mine. Astăzi vreau să îmi stabilesc prioritățile împreună cu Tine și să mă las dăruită de Tine cu pace!

O pace care îmi dă mulțumirea deciziilor luate.

Astăzi vreau să am parte de pacea Ta, să mă las umplută de Tine, să fiu mulțumită în străfundurile ființei mele, ca să îmi pot îndeplini sarcinile pe care le-ai pregătit pentru mine.

Astăzi vreau să fiu mulțumită de mine însămi, pentru că vreau să-mi amintesc că pacea nu poate veni în lumea mea, în familia mea, chiar și în mine decât de la Tine. Și această pace îmi dă liniște. █

Îți mulțumesc pentru acest dar al păcii adevărate! Prin moartea Ta, ca urmare a iertării pe care o primesc, intră pacea în lumea mea.

(Alexandra C. E. Depuhl – Femeile Îl întâlnesc pe Dumnezeu)

Nemărginita Lui bunătate...

Totul a început în copilărie. Eram în clasele 1-4 când ne punea tata în fiecare sâmbătă să ne uităm la TeleEnciclopedia. Cei care au prins acele vremuri își amintesc acea emisiune.

Privind emisiunea despre cosmos îmi dădeam seama că sunt un nimic în comparație cu universul. Sunt ca praful de nisip. Atunci apărea întrebarea pe care și-o pune fiecare om la un moment dat în viață: care este sensul vieții? De ce trăiesc pe acest pământ? Cine sunt? Era o întrebare care mă frământa și noaptea, motiv pentru care nici nu puteam să dorm.

Știam că unii oameni cred în Dumnezeu dar nu știam exact despre ce este vorba. La școală învățam că omul se trage din maimuță și asta nu se potrivea cu ideea de Dumnezeu.

În liceu am început să citesc foarte mult filozofie dar nici asta nu m-a ajutat. Eram din ce în ce mai confuză. Am ajuns și la Nietzsche și am fost și mai bulversată. Filozofia acestuia mi se părea un afront la adresa unui Dumnezeu pe care nu Îl cunoșteam, despre care nu știam nimic dar pe care Îl intuiam. Am înțeles astfel că răspunsul nu îl voi afla în filozofia oamenilor. Trebuia să caut în altă parte.

Din păcate am început să caut adevărul citind despre budism, hinduism și yoga.

Acum realizez că yoga mi-a deschis mintea pentru a avea acces la spiritele răului. Atunci nu știam asta.

Ajunsesem într-o stare destul de ciudată. Modul în care pot descrie acea stare este că simțeam ca și cum se întâmpla un cataclism și simțeam durerea întregii omeniri. Era ceva groaznic. Mă gândeam chiar să mă sinucid ca să scap de acea durere dar nu aveam curajul necesar. Știam instinctiv că nu este bine să faci așa ceva deși pe de altă parte era singura soluție de a scăpa de durerea pe care o simțeam.

Până într-o dimineață de sâmbătă când ai mei au plecat la piață și apoi urma să mergem la iarbă verde. Eu am rămas acasă în pat. După ce ei au plecat m-am simțit și mai rău. Atât de rău încât am paralizat. Nu mă mai puteam mișca deloc. Mi s-a făcut foarte frică și m-am gândit că singura mea soluție este să mă rog. Dar cum să o fac? Nu știam rugăciunea Tatăl Nostru. Apoi m-am gândit că nu ar trebui să se supere Dumnezeu dacă mă rog cu cuvintele mele. Și am început să mă rog cu disperare. Apoi s-a întâmplat ceva minunat. Am simțit pe cineva lângă mine. Era o persoană care emana foarte multă dragoste și liniște. Am știut în acel moment că este Isus deși nu îmi pot da seama de unde. S-a apropiat de mine, mi-a pus mâna pe cap și mi-a zis să îmi revin. Am simțit o liniște și o dragoste ce nu pot fi descrise în cuvinte. Imediat m-am dat jos din pat și am văzut viața ca fiind extrem de frumoasă. Eram vindecată atât fizic cât și psihic.

După această experiență a început căutarea mea după Dumnezeu adevărat. Am cumpărat foarte multe cărți și am citit cât am putut de mult.

Atacurile celui rău nu au încetat. Au fost momente când i-am simțit prezența iar acest lucru era ceva groaznic. Cred că este îngrozitor în Iad dacă doar prezența celui rău poate să fie atât de îngrozitoare sufletului omenesc.

Am trecut prin multe în viață și de multe ori am simțit protecția și prezența lui Dumnezeu.

Apoi am vrut să fiu lângă El. Am început să merg la Biserică, am început să citesc Biblia, am început să vorbesc despre Dumnezeu cu cei care puteau să-mi spună câte ceva despre El. Pe scurt, a început adevărata căutare după Dumnezeu.

În același timp am primit de la socrul meu un CD ce conținea cursurile de viață spirituală ale fratelui Iosif Țon. Le ascultam de câte ori puteam. În mașină pe drumul spre servicii și înapoi, acasă, atunci când aveam puțin timp. Aceste cursuri au fost o adevărată revelație pentru mine și m-au făcut să văd mai clar planul Domnului cu viața noastră.

Între timp m-a binecuvântat Dumnezeu cu doi copii deosebiți care au venit ca răspuns la rugăciune. Am decis să stau cu copiii acasă pentru a crește ceea ce Domnul mi-a încredințat: două suflete ce au nevoie de călăuzire în această viață din ce în ce mai complicată.

În acest fel am avut timp să mă aplec mai mult asupra studiului Bibliei. Am dat peste versetele din Noul Testament referitoare la botez așa că am căutat să aflu adevărul despre modul în care se poate un om mântui și ce semnifică botezul. Iar a trebuit să duc o luptă cu ideile ortodoxismului și a apărut întrebarea dacă botezul meu făcut pe când eram un bebeluș, are vreo însemnătate. Mi-am scos toate versetele referitoare la mântuire și botez și am început să le studiez.

Tot fratelui Iosif Țon îi datorez și hotărârea de a mă boteza datorită unei predici pe tema botezului ascultată la Radio Vocea Evangheliei. Această predică a venit la momentul în care eram pregătită să înțeleg și să accept botezul.

Am înțeles că Domnul Isus a murit pentru noi pe cruce astfel încât să putem fi iertați de păcate și pentru a fi mântuiți. Acum aș vrea să accept și eu prin botez jertfa Domnului și să-mi trăiesc viața împreună cu El până când va hotărâ Domnul să mă ia la El.

Îi mulțumesc Domnului pentru nemărginita Lui bunătate și răbdare cu mine. Dumnezeu m-a ajutat să intru pe poarta cea strâmtă și acum.

Îl rog să mă țină pe această cale îngustă pe care am intrat.

Elia Ștefania

Rădulescu

Mai bine . . .

- Mai bine să fii într-o stare smerită și să ai o slugă, decât să faci pe fudulul și să n-ai ce mânca. (Proverbe 12:9)
- Mai bine puțin, cu frică de Domnul, decât o mare bogăție, cu tulburare. (Proverbe 15:16)
- Mai bine un prânz de verdețuri, și dragoste, decât un bou îngrășat, și ură. (Proverbe 15:17)
- Mai bine puțin, cu dreptate, decât mari venituri, cu strâmbătate. (Proverbe 16:8)
- Mai bine să fii smerit cu cei smeriți, decât să împarți prada cu cei mândri. (Proverbe 16:19)
- Mai bine o bucată de pâine uscată, cu pace, decât o casă plină de cărnuri, cu ceartă. (Proverbe 17:1)
- Mai bine să întâlnești o ursoaică jefuită de puii ei, decât un nebun în timpul nebuniei lui. (Proverbe 17:12)
- Mai bine să locuiești într-un colț pe acoperiș, decât cu o nevastă gălcevitoare într-o casă mare. ... (Proverbe 21:9)...

Nimeni !

„Nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă faptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu.”
(Romani 8,39)

La cei 11 ani ai săi, micuțul Jules a plecat într-o dimineață cu o bocceluță în spate spre primul port care era în drum. La localul unde se strângeau marinarii, un băiat l-a dus la o masă unde l-a prezentat celor de acolo drept viitorul lor mus. Se părea că visul lui urma să devină realitate. La scurt timp, corabia pe care se angajase urma să plece spre Indiile de Vest. Dar lucrurile nu erau deloc așa cum credea el.

Trebuia să spele vasele, să-i servească masa căpitanului, precum și celorlalți membri ai echipajului. Înainte de a ajunge în primul port, deja dorea să nu fi plecat de acasă. La prima oprire a vaporului, nu mare i-a fost mirarea când a văzut că de pe un alt vapor, care se apropia de ei cu viteză mare, tatăl său îi făcea cu mâna. Venise să-l ia acasa.

*Încearcă să afli ce implică cu adevărat un lucru pe care visezi să îl faci.
„A recunoaște că ai greșit înseamnă că ai evoluat și că azi ești mai înțelept decât ieri.”*
(Jonathan Swift)

MÂNTUIREA

Mântuirea este marea lucrare divină pe care Dumnezeu a rânduit-o din veșnicie pentru oameni, și a realizat-o în timp prin Isus Hristos; este una din cele mai importante lucrări pentru care Isus a venit pe pământ. “Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”. (Luca 19:10)

Ce înseamnă cuvântul “mântuit”?

Continuăm să prezentăm, în continuarea articolului din numărul precedent, câteva înțelesuri ale cuvântului “mântuit”:

5. Evitarea pierderii sufletului. Noi avem un suflet nemuritor, dar el poate fi pierdut, spune Isus, în sens că:

- se prăpădește;
- se deteriorează de la calitățile cu care a fost înzestrat și
- va trăi veșnic deformat,
- contrar naturii cu care a fost creat,
- în suferințele pe care singur și le-a ales, și care fără salvarea lui Isus sunt inevitabile.

Isus zice: “*Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă s-ar prăpădi sau s-ar pierde pe sine însuși?*” Luca 9:25

Evangheliștii Marcu și Matei exprimă aceeași idee prin noțiunea de pierdere a sufletului.

Isus spunea: “*Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?*” Marcu 8:36-37; Matei 16:26

Iertarea sau mântuirea sufletului înseamnă readucerea lui la starea pe care a avut-o înainte de căderea în păcat, la comunicarea cu Dumnezeu, la sfințenia care îl face capabil pentru a fi reflectat prin el, chipul și natura lui Dumnezeu, din el.

Mântuirea este restabilirea naturii divine din om.

Omul mântuit are două naturi, ca pomul altoit. În acel sălbatic se pune altoiul nobil. Și roadele sunt bune, nu sălbatice.

6. Scăparea de la moartea a doua. Sub termenul de moartea a doua se definește despărțirea omului de Dumnezeu, pentru toată veșnicia. Cuvintele dramatice la extrem sunt cele relevate lui Ioan: “*Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.*” Apocalipsa 20:14-15

Aceasta este tragedia eternă a omului nemântuit. Iazul de foc este pedeapsa finală și supremă pentru diavolul, fiara arătată în Apocalipsa, prorocul mincinos, etc.

“Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea, a fost prins și prorocul mincinos, care făcuse înaintea lui semnele, cu cari amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă.

Și diavolul care îi înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte, în vecii vecilor. “ Apocalipsa 19:20, 20:10

Isus arată că la judecata finală va spune aceste cuvinte celor de la stânga lui: *“Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui.”* Matei 25:41.

Aceasta arată că cei nemântuiți moștenesc soarta diavolului și a îngerilor căzuți.

Dar în același timp arată că cei nemântuiți sunt scăpați de moartea a doua, adică de pedeapsa veșnică, de despărțirea veșnică de Dumnezeu.

A fi fără Dumnezeu o veșnicie întreagă înseamnă a nu vedea:

- niciodată fața lui Isus, după judecată;
- nici soarele pe cer, nici gloria creațiunilor galaxiilor;
- nici sfinții mântuiți de Isus, prin crucea Sa, nici Biblia sau Cuvântul lui Dumnezeu, care vor lipsi de orice speranță acolo pe cei delimitați la munci eterne;
- nici Biserica Domnului, nici îngerii Lui...
- în focul cel veșnic nu este nici o cântare sfântă, nici o rugăciune cu efect;
- nici o ușă de ieșire.

Despărțirea de Dumnezeu nu începe în ziua judecării, ci începe pe pământ în voința omului.

În voința omului este originea cerului sau a iazului de foc. Isus a descris locul acesta ca plânsul și scrâșnirea dinților, locul întunericului de afară.

“Fiul Omului va trimite pe îngerii Lui și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și îi vor arunca în cuptorul aprins, acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” Matei 13: 41-42.

Să fie acesta metaforă? A glumit Isus? A fost El iresponsabil în ce a vorbit? N-a spus El că El este Adevărul? Ioan 14:6

Pentru finalul pildei talanților, Isus are aceste cuvinte de încheiere și concluzie: *“Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară, acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”* Matei 25.30

Mântuirea înseamnă: bucuria veșnică.

Moartea a doua înseamnă: plânsul veșnic.

7. Izbăvirea de sub tirania veșnică a lui Satan. Cei mântuiți au un stăpân pe pământ și cei nemântuiți au altul. Dumnezeu are un caracter minunat.

Diavolul are un caracter oribil, detestabil. El este cel mai mare ucigaș al veșniciei, spune Isus: *“Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Oricâteori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.”* Ioan 8:44.

Este cel mai mare mincinos și cel mai mare înșelător. *“Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc”* Apocalipsa 20:10.

Înșelăciunea este metoda lui pe pământ. Pavel spune: *“Mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Ea cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos”.* 2 Corinteni 11:3.

El se preface în înger de lumină. *“Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se preface în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se preface în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor”* 2 Corinteni 11:13-14.

“Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului” spune Isus în Ioan 8:36.

De robia lui Satan nu te poate scăpa decât adevărul și puterea lui Hristos. *“Dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi”* Ioan 8:36

Robia spirituală este cea mai mare tiranie posibilă.

Mântuirea este salvarea din robia spirituală.

A fi rob al dușmanului Creatorului tău, a fi rob al dușmanului Tatălui tău este tragedia de care scapi numai prin puterea lui Isus Hristos, care poruncește duhurilor necurate să iasă din oameni și lui Satan să plece.

Isus îi zicea *“Duh necurat, ieși afară din omul acesta!”* Marcu 5:8-9

“Pleacă, Satano” i-a răspuns Isus. Matei 4:10

Ionel Truța – Doctrină biblică
(va urma)

Nici un om nu este așa de bun ca să se poată mântui singur, sau așa de rău ca să nu-l poată mântui Dumnezeu!

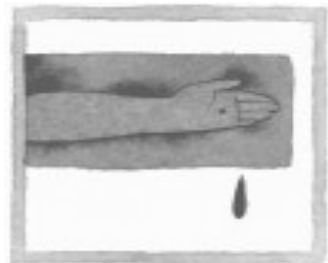
Cine este născut din Dumnezeu trebuie să semene tot mai mult cu Tatăl!

Dacă-ai fost pe la Golgota...

Dacă-ai fost pe la Golgota, și din lanțuri ai fost scos,
Umblă azi pe Calea Crucii ca oștean al lui Hristos!

Dacă vina ți-a fost ștearsă, lasă traiul rușinos;
Tu ai fost chemat la slavă, tu ești fala lui Hristos!

Dacă te-a spălat Izvorul Sângelui cel prețios;
Vezi că lumea te privește, ești minunea lui Hristos!

Dacă unii râd de tine, c-ai rămas un credincios,
Tu fii și mai plin de râvnă, martor viu al Hristos!

Dacă-n jur e întuneric, și-ntunericul e gros,
Luminează și arată frumusețea lui Hristos!

Dacă simți ispita lumii, cum te-atrage mlădios,
Fugi de ea, respinge-i pofta, tu ești robul lui Hristos!

Dacă te lovește aprig duhul rău și mincinos,
Tu trăiește adevărul și răbdarea lui Hristos!

Dacă n-ai nici o izbândă, totul pare de prisos,
Să nu cazi în disperare, ești în școala lui Hristos!

Dacă ai primit Chemarea, nu mai ești de-aici de jos;
Tu ești cetățean al slavei, tu ești frate cu Hristos!

Dacă te-ai născut din Duhul, Duhul slavei maiestos,
Ia pe umeri crucea, frate, și urmează-L pe Hristos!

Valentin Popovici

“Fără Cristos am fost ca un pește pe uscat, cu El sunt într-un

Femeile Noului Testament

rubrică realizată de **Marioara Itoafă**

Fivi, slujitoare a bisericii din Chencrea

În ultimul capitol al Epistolei către Romani (Romani 16:1-16), apostolul Pavel transmite dragi salutări comunității creștine din Roma. Sunt menționate 29 de persoane, biserici care se adunau în casele unora dintre ei, alți creștini, sfinți, ceea ce face ca această scrisoare să fie deosebit de personală.

Putem afirma cu tărie că apostolul Pavel a fost un mare om a lui Dumnezeu. El a străbătut Imperiul Roman, a întâlnit mulți oameni și totuși a avut capacitatea de a numi atâția creștini din Roma, parte a familiei lui Dumnezeu.

Lista celor menționați în epistolă începe cu o femeie, Fivi¹, **slujitoare** a Bisericii din Chencrea².

Iată ce aflăm: “Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconiță a Bisericii din Chencrea; s-o primiți în Domnul, într-un chip vrednic de sfinți, și s-o ajutați în orice ar avea trebuință de voi; căci și ea s-a arătat de ajutor multora și îndeosebi mie.” (Romani 16:1,2).

Ceea ce este evident în textul specificat este faptul că apostolul Pavel menționează în legătură cu Fivi:

- Rolul ei în biserica locală din Chencrea, acel de slujitoare
- ajutorul neprecupețit dat multor creștini, inclusiv apostolului Pavel
- recomandarea către biserica creștină din Roma și dorința apostolului ca Fivi să fie bine primită de către romani.

¹ Fivi nume de origine greacă, înseamnă strălucitor, radios

² Chencrea era port maritim în estul Corintului, la aproximativ 7 mile. În FA 18:18 ni se relatează: “Pavel a mai rămas destul de multă vreme în Corint. În urmă, și -a luat ziua bună dela frați, și a plecat cu corabia spre Siria, împreună cu Priscila și Acuila, după ce și -a tuns capul în Chencrea, căci făcuse o juruință”.

Cu deosebită considerație apostolul Pavel o apreciază pe Fivi pentru efortul făcut de ea în lucrarea lui Dumnezeu. Nu știm exact ce lucrare împlinea Fivi, dar Pavel a numit-o „diaconiță a Bisericii din Chencrea“. Ceea ce a făcut Fivi pentru Domnul a constituit o garanție solidă pentru apostol de a o recomanda Bisericii din Roma. Se poate ca apostolul Pavel s-o fi recomandat pe Fivi celor din Biserica din Roma pentru rolul ei de *slujitoare* din cadrul bisericii din Chencrea. Ca slujitoare a Domnului a știut să facă mult bine.

El scrie această epistolă către Romani când se afla în a doua sa călătorie în Corint. Prin Fivi care vizita probabil Roma apostolul transmite epistola creștinilor de acolo.

Caracterizarea lui Fivi ca „ajutor multora și îndeosebi mie” (Romani 16:2), sugerează faptul că ea a slujit în biserica din Chencrea, oferind *ajutor multora*, inclusiv apostolului Pavel. Este posibil ca slujirea lui Fivi să fi fost și ospitalitatea, Chencrea fiind un port activ cu numeroși călători, unii chiar vestitori ai Evangheliei. Prin această mențiune, apostolul Pavel a subliniat necesitatea creștinilor de a se îngriji de cele trebuincioase celor din biserică, fiind în concordanță cu dorința și învățăturile Domnului Isus.

Apostolul Pavel spune bisericii din Roma: “Vă dau în grijă pe Fivi”, “s-o primiți în Domnul, într-un chip vrednic de sfinți, și s-o ajutați în orice ar avea trebuință de voi”. Prin recomandarea care o face pentru Fivi, ne învață că uneori frații și surorile noastre au nevoie să fie îngrijiți; să fie primiți cu dragoste în biserică sau în casele noastre, să fie ajutați.

Recomandarea deosebită a apostolului Pavel pentru Fivi făcută bisericii din Roma și solicitarea de fi ajutată ne prezintă o slujitoare care credea că Dumnezeu este Călăuzitorul vieții creștinilor, că deciziile trebuie luate în cooncordanță și după voia Sa. Din cuvintele apostolului putem spune fără rezerve că Fivi a răspândit dragostea Mântuitorului. A fost ospitalieră, a slujit multora, a dovedit un devotament puternic pentru răspândirea Evangheliei și mântuirii prin credința în Domnul nostru Isus Hristos .

În Galateni 3:28 ni se spune că Dumnezeu nu pune bariere: “Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus”. El cheamă pe toți creștinii să lucreze după “talantul” primit. Să ne străduim deci să fim asemenea lui Fivi care prin slujirea sa a fost un exemplu minunat peste veacuri și este un bun exemplu și pentru noi.

Dorim ca Domnul să ne ajute pe fiecare dintre cititorii revistei “Maria și Marta” să ne folosim darurile, în special darul slujirii în Casa Domnului și ajutorării semenilor noștri.

În inima fiecărei femei există o scânteie din focul ceresc, nevăzută în zilele de prosperitate, dar care se aprinde și arde ca o vâlvătaie în ceasurile întunecate ale tragediilor.

SA ÎMPLINIM CUVÂNTUL

rubrică realizată de Zamfiroiu Maria

“...totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.”

Matei 6:29

Parfum de crin

Nici Solomon în toată slava lui nu a fost îmbrăcat ca un crin !

De ce oare?

El era îmbrăcat în haine de împărat, în strălucire, în aur și pietre sumpe.

Era înțelept, era slăvit de oameni și prețuit, a primit de la Dumnezeu înțelepciune pentru a conduce cu dreptate pe poporul său, înțelepciune cum nu a primit nimeni și pe deasupra bogăție și slavă mai mult decât oricine.

Și totuși.... Nici Solomon în toată slava lui nu a fost îmbrăcat ca un crin!

Solomon era îmbrăcat în haine deosebite, țesute din fir de aur, lucrate ca pentru împărat..

Și totuși perfecțiunea omului este atât de departe de perfecțiunea lui Dumnezeu.

Solomon nu putea fi îmbrăcat ca un crin pentru că un crin este lucrarea totală a lui Dumnezeu.

Poate fi obținut un alb la fel ca al crinilor?

Cu orice ne-am îmbrăca, vom putea concura crinii ?

Dar nu este vorba decât despre îmbrăcăminte, ci cred că la fel de important este parfumul. Inegalabil.

Dacă pui un crin într-o încăpere miroase toată casa, dacă îl ai în grădină, miroase toată grădina. Pentru mulți, mirosul este atât de tare că nu poate fi suportat. Nimic nu poate depăși parfumul crinilor.

Domnul Isus dă exemplul floarea de crin și ne spune : “ Băgați de seamă ! “, nimeni nu poate fi ca el.

Ne agităm, ne îngrijorăm, ne îngrijim, ne cumpărăm îmbrăcăminte, ne cumpărăm parfumuri și totuși....nu putem fi îmbrăcați ca un crin și nu putem avea parfumul lui.....

Și totuși ...Dumnezeu a știut că ne vor încurca aceste comparații și ne-a dat posibilitatea, să fim simbolic – crini, îmbrăcați de El și având parfumul lui.

Pe Golgota s-a consumat Fiul Său pentru păcatele unei omeniri întregi, jertfa supremă și desăvârșită dăruită de Tatăl ceresc oamenilor pentru ca oricine crede în EL să nu moară ci să aibă viața veșnică.

Credința în El ne îmbracă în haine de crin și faptele credinței răspândesc parfumul lui. Dacă vrem să fim crini, să trăim și noi cum a trăit Isus !

Avem posibilitatea alegerii, de a fi crin sau ...sconcs (mic mamifer din America care miroase foarte urat).

Un miros de crin, parfumul faptelor prin trăirea credinței necesită jertfa de sine și ascultare. Cine mă ascultă, acela mă iubește zice Domnul.

☼ *Copii sunt ancorele unei mame.*

☼ *Copii sunt singura bogăție terestră pe care o putem lua cu noi în cer.*

Mamele scriu cu mâinile lor gingașe în inimile copiilor ceea ce vântul aspru al vieții nu va reuși niciodată să șteargă.

Popoarele Bibliei

Asirienii

Asirienii s-au ivit pe scena lumii din valea fertilă, aflată între Tigru și Eufrat, din porțiunea de nord a Mesopotamiei. În anul 1300 î.H. Asiria a învins Babilonul și s-a întins dominarea și asupra Mesopotamiei de sud. Prin această mișcare strategică, Asiria a devenit o putere imperială majoră. Tăria ei a durat aproximativ 700 de ani, cu apogeul între anii 850 și 650 î.H.

Asirienii sunt socotiți și astăzi cel mai crud popor care a dominat vreodată lumea civilizată. Stăpânirea asiriană s-a răspândit și a fost întreținută într-un climat extraordinar de teroare. Cetățile care nu li s-au supus de bună voie au fost trecute prin ascuțișul sabiei, arse în foc, dărâmate, iar oamenii capturați au fost jupuiți de vii. Basoreliefurile scoase de sub ruine de arheologi, îi arată pe asirieni scoțând ochii prizonierilor, tăindu-le mâinile, trăgându-i în țepă, clădind veritabile piramide de capete și torturând fără milă copiii.

Din pricina sălbăticiiei lor, asirienii și-au atras ura tuturor neamurilor. Resentimentul colectiv este ilustrat cum nu se poate mai bine de atitudinea profetului Iona. Un Dumnezeu care se preocupă de salvarea cetății asiriene Ninive este peste puterea de înțelegere și acceptare a acestui patriot evreu. Nu este de mirare că el a preferat să fugă de misiunea divină încredințată (Iona 1:1-3) și că s-a amărât de moarte când Dumnezeu a cruțat cetatea vinovată (Iona 4:1-3).

Întreaga carte a profetului Naum este și ea dedicată Asiriei. De data aceasta nu mai este vorba despre izbăvire, ci despre nimicire. Asirienii n-au prețuit șansa pocăinței și răutatea lor le-a atras în final o teribilă pedepsire din partea Domnului: “Vai de cetatea vărsătoare de sânge, plină de minciună, plină de silnicie și care nu încetează să se dedea la răpire!” (Naum 3:1). Trecuseră de 4 ori 40 de ani de la vestirea lui Iona. Relatarea vizionară a lui Naum este o veritabilă cronică “cinematografică” a distrugerii definitive a Asiriei. Când vorbea Naum, predicțiile lui păreau incredibile și irealizabile, dar în 612 î.H. babilonienii și mezii au format o coaliție și au împlinit judecata rostită de Dumnezeu asupra Asiriei.

Puterea asiriană a urgisit și Israelul. În anul 722 î.H. împăratul asirian Șalmanazar a asediat Samaria, capitala Israelului de nord. Când a căzut cetatea, mii de evrei au fost deportați în teritoriile asiriene. A fost o lovitură cruntă din care

Israelul de Nord nu și-a mai revenit niciodată. Zece seminții ale lui Israel au fost smulse din vatra strămoșească și au dispărut complet din istorie.

Cele două seminții din Sud, sub numirea de regat al lui Iuda, au simțit și ele teribila mușcătură asiriană. Împăratul Ahaz s-a supus împăratului asirian Tiglad Pilezer și a cerut protecție. Acest lucru s-a întâmplat în ciuda protestelor profetice ale lui Isaia care a condamnat din răspuțeri această mezialianță. Sub tutela asiriană, Ahaz a trebuit să plătească bir și să adopte o seamă de practici religioase păgâne (2 Regi 16).

Asiria avea o religie naturalistă care personifica forțele forțele naturii. În afara Zeului patron, șarpele inelat « Asur », asirienii se mai închinau și lui Șemac, zeul soarelui, lui Sin, zeița lunii și lui Hadadt zeul tunetului. Împotriva acestei religii idolatre s-au ridicat glasurile unei pleiade de profeți (Isaia 10 :5,6 ; Ezechiel 16 :28; Osea 8 :9).

(Biblia cu explicații)

IMPORTANT !

Sâmbătă 11 octombrie 2008, ora 10, la sediul Bisericii Creștine Baptiste „Golgota” din str. N.Titulescu nr. 56A, sect. 1, București, va avea loc întâlnirea surorilor din comunitatea București, în vederea organizării departamentului pentru lucrarea cu femeile din cadrul comunității.

La această conferință de organizare va participa și sora Mia Oglice.

Sunteți așteptate să participați!

Salutăm surorile născute în luna
Septembrie cu:

Psalmul 130 :7

„ ... pune-ți nădejdea în Domnul,
Căci la Domnul este îndurarea, și
El este belșug de răscumpărare!”

la

La mulți ani!

Nicidecum n-am să te las...

Robinson Crusoe, personajul lui Daniel Defoe, era naufragiat singur pe o insulă pustie, descurajat și fără putere, dar a găsit curaj în promisiunile lui Dumnezeu.

Iată momentul care i-a schimbat perspectiva asupra situației în care se afla, după cum scrie el în jurnalul său de zi: “Într-o dimineață, fiind foarte trist, am deschis Biblia la cuvintele versetului: “*Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi...*”. Imediat mi-am spus că aceste cuvinte au fost scrise pentru mine. De ce altfel s-ar fi deschis Biblia exact la ele, și tocmai atunci când mă simțeam așa de părăsit de Dumnezeu și de oameni?... Din momentul acela, mi-am zis că trebuie să fiu mai fericit și mai bucuros chiar în situația aceea fără speranță.

Și cu gândul acesta am început să-i aduc laudă lui Dumnezeu pentru că m-a adus în insula aceasta pustie...”

Te simți și tu părăsit de prieteni, de frați? Sau poate chiar de Dumnezeu? Nu uita făgăduința Lui: “*Nicidecum n-am să te las*”.

Adresa de contact: mariasimarta@yahoo.ro